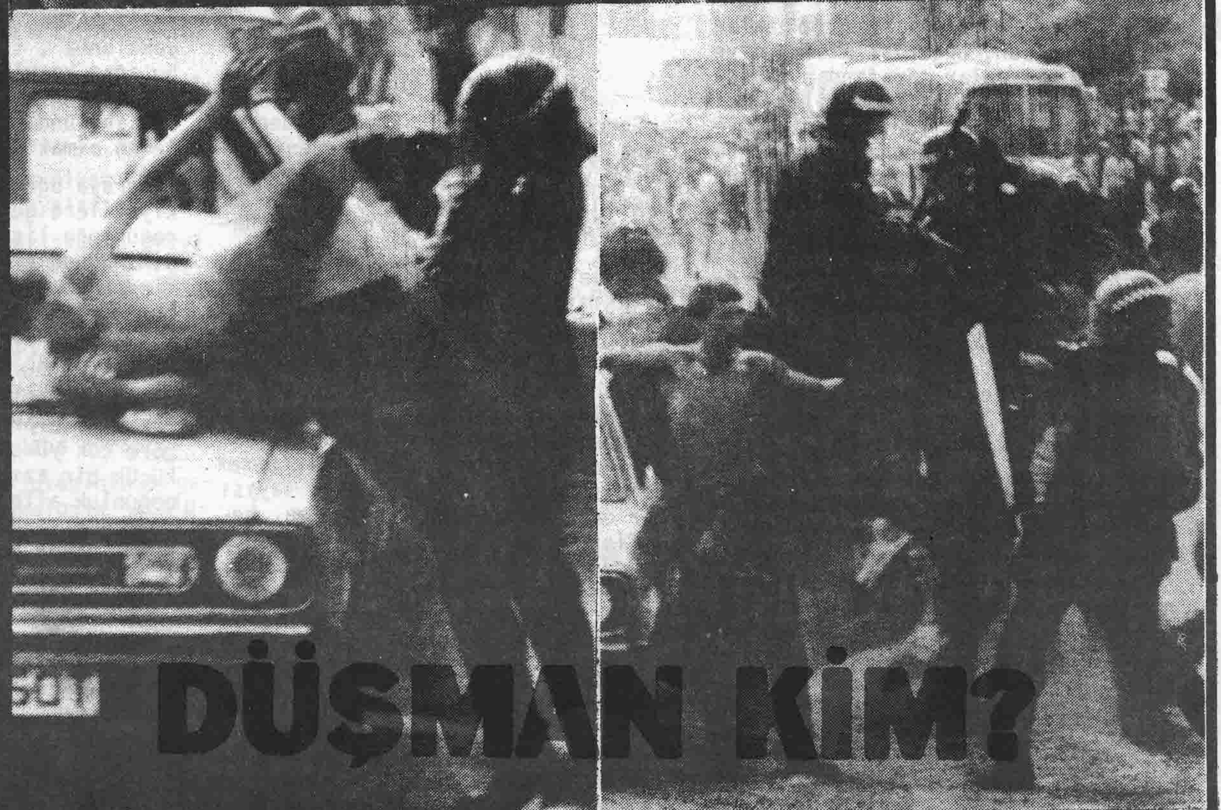
GERÇEĞİN SESİ

İngiltere'deki Türkiyeli işçilerin aylık politik gazetesi 15p sayı11 Ağustos1984

Thatcher qrevci maden işçilerini 'iç düşman' olarak adlandırdı

DÜŞMAN KİM?

OKUYUCU MEKTUPLARI

GERÇEĞİN SESİ
BCM BOX 2753
LONDON
WC1 3XX

SORUNLARIMIZ VE ÇÖZÜM YOLU-2

Gerçeğin Sesi'nin Temmuz sayısında Londra'daki Türkiyeli işçilerin sorunları ile ilgili D. Güven ve N.Kan imzalı iki okuyucu mektubu geniş ilgi gördü. Ben de işçilerin sorunları ve bunları aşabilmemizin yolları konusundaki düşüncelerimi söyleme gereği duyuyorum.

Oturma ve çalışma hakkı olmayan işçilerin en büyük amacı ne yolla olursa olsun bir an önce bu hakkı elde etmektir. Sadece bu amaç için yığınla Türkiyeli kendisine her açıdan yabancı birisiyle yaş, kültür farklılığı ve lisan zorluğu gözetmeksizin ilk fırsatta evleniyor. Sonu çoğunlukla ayrılıkla biten bu evliliklerde bir de çocuk olduğunda sorun alabildiğine artar.

İyi ama, diğer bir deyişle kaçak olarak adlandırılan bu işçiler neden oturma ve çalışma hakkı almak istiyor? Belli ki, birinci neden Türkiye'de işsizliğin, açlığın ve baskıların yoğun olması, kişinin kendi öz vatanında kendisine yer bulamamasıdır. Diğer bir neden de İngilizlerin sosyal haklarından yararlanmak istemeleridir. İngiliz işçiler bu koşullarla bizim yaptığımız işi yapmaz. Bizden az çalışır fakat mesai, tatil hakkı, evlilik, doğum, sakatlık, sigorta ve diğer primler düzenli işler.

Yaygın olarak sanılır ki, bu haklar insanlık olsun, uygarlık olsun diye işçilere patronlar tarafından bahşedilmiştir. Gerçekte ise İngiliz işçi sınıfı tarihi, işçilerin sendikal ve demokratik haklar uğruna patronlara karşı savaşımlarıyla doludur. Sözün kısası bu hakları patronlar vermemiş işçiler almıştır. Bizim de izlememiz gereken yol budur. Elbise diken, ütü yapan fabrikalardaki işçilerimizin önündeki hedef sendikalı olmaktır.

Sendikalı olduğumuzda en azından patron vergi öder ve biz işten ayrılmaya ya da ülkemize geri dönmeye karar verdiğimizde, bu ödenilen vergilerin %70'ini geri alabiliriz.

Bunun yanında, çalışma ve oturma hakkı olmayan Türkiyelilerin durumu daha değişiktir. Patronlar bu durumu koz olarak kullanır, her fırsatta 'kaçak'lığımızı 'usulünce' hatırlatır. Çalışma temposunu sürekli olarak yüksek tutar, iki kişinin işini bir kişiye yaptırır. İstediği gibi çalışmayanı, herhangi bir anlaşmazlık çıkaranı hemen işten atar. Tabii ihbarsız ve tazminatsız olarak. İşlerde biraz durgunluk olursa, ilk önlem işçi sayısını azaltmaktır. Tuhaf olan da, bu durumun doğal karşılanması, işçilerin tepki göstermemesidir.

Ağır çalışma koşulları işi kaybetme korkusu, 'kaçaklık', uyum sağlayamama işçileri yıpratır, iş arkadaşlarıyla sürtüşmeler başlar. Patron anlaşmazlıkları körükler, kimine el altından fazla para öder, kimini çok tutar v.s. Bilinçsiz işçiler bu oyuna kolayca gelir, patron tarafından sevildiğini sanan kişi, en küçük çıkar sonunda kendisini kapı dışında buluverir.

Baskılara, koşullara boyun eğen işçi haftada 60-70 saat çalışır durur. Her ay bankadaki paralar biraz yükselir ama, kendisi ruhen ve bedenen yıpranır gider. Vatanındaki, yaşadığı ülkedeki olaylardan habersiz, ne sinema, ne tiyatro, ne kitap okuma tıpkı bir robot gibi yaşar. Bütün dünyası iş-yol-uyku olur.

Ancak bir kısmını kaba hatlarıyla anlatmaya çalıştığım bu insanlık dışı koşullara karşı 'kaçak' işçilerin yapabilecekleri şeyler de var. Demokratik yığın örgütlerinin desteği ile sesimizi duyurmak, 'kaçak' lık sorununun siyasal çözümü için İşçi Partisi'ne baskı yapmak. Bilindiği gibi böylesi bir baskı sonucu Fransa da Sosyalist Parti iktidara gelince ülkedeki tüm yabancılara oturma ve çalışma hakkı çıkarmak zorunda kalmıştı.

Gerçeğin Sesi gazetesinde göçmen işçilerin sorunları ve çözüm yolları konusundaki yazıların süreceği umuduyla.

ALİ KALAN

GERÇEĞİN SESİ SİLAHIMIZ OLSUN

Gerçeğin Sesi'ni çıktığı günden bu yana düzenli okuyorum. Gazetenin giderek yetkinleşmesi, İngiltere'deki göçmen işçilerin sorunlarını ve bu sorunların kaynağını sergilemesi, Türkiyeli işçilerin İngiltere işçi sınıfı ve demokrasi güçleriyle birlikte savaşımının gerekliliğini vurgulaması bende büyük bir moral ve savaşım azmi yarattı.

Son sayıda bunun somut ve sıcak örneklerini geniş şekilde görebildik. Böylesine bir yaklaşım Gerçeğin Sesi'nin Türkiyeliler arasında giderek daha saygın, aranılan, her sayısı bir öncesinden daha güçlü olma hedefini de önümüze koymamızı gerektiriyor. Bu konuda biz okurlara da çok önemli sorumluluklar düşüyor. Ben ilk kez Gerçeğin Sesi'ne yazıyorum. Bundan sonra çevremdeki gelişmeleri ve sorunları daha sık yazacağım.

Gazetemizin daha yığınsal okunması içeriğinin daha doyurucu olmasına bağlıdır. Türkiyeli göçmen işçilerin yakıcı sorunlarını açığa çıkartarak çözüm yollarını birlikte öne koymak zorunludur.

Dokuma sanayinde çalışma koşulları çok ağır. Bu alanda çalışan işçilerin sendikal ve sosyal hemen hemen hiçbir sosyal hakları yok. İşsiz kaldıklarında özellikle çalışma hakkı olmayanlar çok zor durumda kalıyorlar. Sendikasız oldukları ve aralarında bir dayanışma olmadığı için, işten çıkarılma, işlerin geçici azalması halinde işgününün ortasında işi bıraktırıp eksik ödeme yapma gibi durumlara karşı çıkamıyorlar.

Genç işçiler birçok kişinin birlikte kaldığı evlerde yaşamaktadır. Tek odalarda, mutfak ve banyoyu 5-6 kişiyle paylaşarak yaşama, bir dizi sorunları beraberinde getirmektedir. Ağır bir çalışmadan sonra işçilerin yeterince dinlenme olanakları yok. Bu nedenle Türkiyeliler arasında okuma, spor yapma, sosyal etkinliklere katılma düzeyi çok düşük.

Oturma ve çalışma hakkına sahip olmayan işçiler arasında yaygın bir biçimde yakalanma ve Türkiyeye iade edilme psikolojik baskısı var. Bu durumdan dolayı kendilerine yapılan baskı ve haksızlıklara karşı sessiz kalma, yığınsal eylemlerde yer almama oldukça yaygın.

Lokanta ve buna benzer yerlerde çalışanların durumları daha da ağır. Genel olarak çalışma saatleri çok uzun. Günde 11-12 saat, haftada ise bu 60-70 saati buluyor. Çok düşük saat ücreti ile çalışan işçiler hiç bir yasal güvenceye sahip değiller. İşsiz kalma, 'kaçak' işçiler için yakalanma , şikayet edilme korkusu, bu ağır koşullara karşı çıkmama, boyun eğme gibi yanlış bir yaklaşım, bu işkolunda çalışan işçilere de egemen olmaktadır.

Buraya öğrenci olarak gelen Türkiyelilere gelince; Bunların büyük çoğunluğu lisan öğrenmeye gelmektedir. Bunun amacı, belli bir okul bitirdikten sonra Türkiye'de bir iş bulamayıp kurtuluşu bir yabancı dil öğrenip tekrar Türkiye'ye dönmek ve bir iş bulabilmektir.

Okul ücretleri İngiliz ve Ortak Pazar ülkelerinden gelen öğrencilere göre çok yüksektir. Türkiye'den çok küçük bir azınlığın dışındaki büyük çoğunluk ailelerinden yardım göremiyor. Bir yandan okul ücretlerini ödemek diğer yandan çalışmak zorundadırlar. Öte yandan da askerlik ile ilgili sürekli konsolosluklarla başları derde giriyor.

İşte böyle İngiltere'de yaşayan işçi, öğrenci tüm Türkiyelilerin ortak bir çok sorunları vardır. Bu sorunların çözümü için savaşımımızı yükseltelim. Gerçeğin Sesi bu savaşımda silahımız olsun.

HUSEYIN GAZI

İngiltere Başbakanı grevdeki maden işçilerini 'iç düşman' olarak adlandırdı

THATCHER KÖŞEYE SIKIŞTIKÇA SALDIRGANLAŞIYOR

Temmuz ayı İngiltere'nin Başbakanı Thatcher için zorlu geçti. Öyle görünüyor ki, "Iron Lady" (Demir Bayan)ın sorunları artmaya devam edecek.

Yüksek mahkeme önemli bir casusluk ve dinleme merkezi olan GCHQ çalışanlarının sendikaya üye olmalarını yasaklayan, onları sendikalarından çıkmaya zorlayan hükümet kararnamesini hukuka aykırı bularak iptal etti. Sendikaya üyeliği "ulusal çıkarlarla çelişkili" varsayan hükümetin bu uygulamaları geniş tepkilere yol açmış ancak, muhafazakar hükümet ve Thatcher her şeye rağmen bu antidemokratik, sendika düşmanı kararnameyi uygulamaya koymuştu. Bu tutumunda mahkeme kararından sonra da direnen Thatcher temyize başvurdu.

Hükümetin meclisten (Avam Kamarası) geçirdiği ve İşçi Partisi yönetimindeki Londra Belediyeler Birliği GLC nin kaldırılmasına zemin hazırlamaya yönelik olan GLC seçimlerinin iptal kararını tutucu unsurlarını çoğunlukta olduğu Lordlar Kamarası geri çevirdi. Bu, egemen sınıf ve tutucu kamp içinde bile burjuva demokrasisi ilkelerinin bu denli kabaca çiğnenmesinin sonuçta zarar getirmesinden endişe duyanlar olduğunu gösteriyor. Hükümet kaybedeceği kesin olan belediye seçimlerinden sonra GLC yi kaldırmanın biraz fazla "abes" kaçacağı düşüncesiyle böyle bir yolu yeğlemişti. Her şeye rağmen GLC nin ortadan kaldırılması tehlikesi de, seçimin iptal edilme olasılığı da sürüyor. Bu nedenle, Londra Belediye Başkanı Ken Livingston ve bazı önde gelen Belediye Meclis üyeleri istifa ederek onümüzdeki Sonbaharda ara seçim yapılmasını sağladılar. Muhafazakar Parti ise seçimleri boykot etme kararı aldı.

Temmuz Ayında Liman işçilerininde greve çıkması üzerine İngiltere'nin tüm limanları her türlü ticari ulaşıma kapandı. Bu grevde Ulaşım ve Genel Hizmetler Sendikası yalnızca sendikasız işçi çalıştırılmasını protesto etmekle kalmıyor, aynı zamanda aylardır grevde bulunan maden işçilerine dolaylı fakat somut bir dayanışma sağlıyordu. Bu grev karşısında, dört tarafı denizle kaplı olan İngiltere'nin tutucu hükümeti işçileri açıkça "olağanüstü hal" önlemlerini uygulamaya sokmakla, işyerlerine asker göndermekle tehdit ettiyse de sonunda pazarlık masasına oturup anlaşmak zorunda kaldı.

Öte yandan maden işçilerinin grevi başarıyla sürüyor. Hükümet çevrelerinin kömür stoklarının yıl sonuna hatta 1985 başına kadar yeteceğini, bu arada hiçbir elektrik kısıntısı olmayacağını iddia etmesi karşısında maden işçileri noel'i grevde geçirmeye hazır olduklarını ilan ediyorlar. Ülke çapında maden işçileriyle maddi dayanışma büyüyerek sürüyor. Bugüne kadar grev dayanışma fonuna milyarlarca Sterling katkıda bulunuldu. Dayanışma kampanyasına en başta diğer işkollarındaki sendikalar ve çeşitli demokratik yığın örgütleri aktif katkıda bulunuyorlar.

Maden İşçileri Sendikası NUM yetkilileri greve neden olan 20 kömür ocağının kapatılması planından vaz geçilerek ocaklara gerekli yatırımın yapılması için gereken paranın grev sonucu doğan zararın çok altında olduğunu vurguluyor. Bu bir kez daha gösteriyor ki, tutucu- gerici Thatcher hükümetinin bu konudaki politikası ekonomik değil politik nedenle

devamı 7. sayfada

DÜŞMAN KİM?

Sınıf savaşımı tüm dünya çapında keskinleşiyor. Emek ve sermaye dünyaları, sosyalist ve kapitalist -emperyalist sistem karşı karşıya. Asya, Afrika ve Latin Amerika halkları gerici, faşist, ırkçı diktatörlüklere, emperyalizmin kuklası rejimlere, Reagan terörizmine karşı ayaklanıyor. Gelişmiş kapitalist ülkelerde, bir avuç tekelci para babasının, çok uluslu şirketlerin, militarist generallerin ve muhafazakar politikacıların karşısına ekmek, barış, iş güvencesi isteyen milyonlar dikiliyor. Eski dünya ile yeni dünya, geçmiş ile gelecek arasındaki tarihsel kavga en kritik dönemlerinden birini yaşıyor.

Burjuvazi, egemen sınıf olarak, karşısında işçi sınıfının, proletaryanın savaş bayrağını gördüğü ilk anlardan itibaren onu "iç düşman" olarak ilan etmiştir. 1871'de Prusya (Alman) ordularına Paris'i teslim eden Fransız burjuvazisinin gözünde, Paris Komünü'nü, işçi erkinin, proletarya diktatörlüğünün ilk örneğini kuran işçiler de "iç düşman"dı ve gerekirse Prusya ordusuyla uzlaşılıp yok edilmeliydi. 1917'de burjuva geçici hükümetin gözünde emperyalist savaşa derhal son verilmesini, sosyalist dönüşümlere yolun açılmasını savunan Bolşevik Partisi ve işçi sınıfı "iç düşman"dı, Lenin ve bolşevikler "casus"tu. 2. Dünya savaşı yıllarında Nazi işgaline uğramış kimi ülkelerin işbirlikçi-kukla hükümetleri utanmazca, faşist işgale karşı özgürlük için savaşan direniş hareketlerini "iç düşman" olarak nitelemekten çekinmediler.

devamı 7. sayfada

İktidarının sonu yaklaşan Thatcher, sendikal haklar ve demokratik özgürlükler duvarına....

Hemen yoldan geçen birini çevirip sorsak:

-Maden işçiliği nasıl bir iştir? desek, sanırız yanıtta pek güçlük çekmez. "Zor bir iş.." der, "kelle koltukta bir iş.." Yada buna benzer bir şey söyler. Bir şartla ki, çevirdiğimiz kişi Türkiyeli ya da Türkiye gibi emeğin henüz kurtulamadığı ülkedense!.. Peki ya değilse?. Örneğin Moğolistanlı, ya da Çekoslavakyalıysa? Veyahut Sovyet yurttaşı ise çevirdiğimiz adam, gene böyle mi konuşur?

Biz şimdi ne "yoldan geçen" birini çevireceğiz ne de "madencilik nasıl bir iştir" diye soracağız. Sadece bir kaç ülkeden madencilerle ilgili bilgilerle görüntüler oluşturacağız. Uğraşları, yaşantıları nasılmış? Hedefleri nereye yönelmiş? Görmek için. O kadar.

ÜLKELERİN

Türkiye'de maden işçiliği

Tarihi eskidir. Maden için ilk kazma 1848'de Zonguldak havzasında vurulmuş.. Ondan önce ne mi olmuş? Kimbilir! Yazılı tarih öncesi gibi, silik. Gerçi 1848 sonrası pek açık ve belli değil ya... Ama bir "maden işçiliği" kavramı var ki, o hep "mükellefiyet kanunu" ile ve zülüm'le birlikte anılagelmiştir.

Oysa, ülkemiz, yeraltı madenleri açısından yoksul sayılmaz manganezden bakıra, demirden çinkoya, tuzdan tungstene, alüminyumdan fosfora, kömürden kroma, bor minerallerine kadar rezervlerimiz var.

Zonguldak kömür madenciliğimizin kalbidir. Toplam 135 bin maden işçimizden 55 bin'i orada çalışır. Ve yılda 5 milyon ton taş kömürü üretir. Yaşantısını anlamak için 1848 lere dönmeye gerek yok. Bu kömür havzası, maden üretilen diğer işyerlerinden daha derli toplu, çalışma koşulları daha iyi bilindiği halde işçilerin durumu nedir? Bunu ölçmek için ücretlerine, sigorta ve emeklilik konumlarına, geçim durumlarına değil, sadece iş kazalarına, onun da resmi kayıtlara geçmeye başladığı yıl olan 1940 sonrasına bakmak yeter:

Resmi makamlara göre, Zonguldak maden işçisi yılda ortalama 5 milyon ton kömür üretmiş ve her yıl ortalama 84 işçi "iş kazası"nda ölmüş!. Sosyalist Polonya'da ise, son 10 yıllık dönemde her yıl için kömür üretimi 160 milyon ton olmasına karşın, iş kazası sonucu ölüm olayı sadece 2'dir.

Geçen yılın başlarında Zonguldak maden havzasının Armutçuk ocağında, 103 kişinin ölümüyle sonuçlanan "iş kazası" sözünü ettiğimiz 84 rakamına dahil değildir. İşten atılmak korkusu ve ortalama madenci ömrünü 36 yıla kadar düşüren meslek hastalıkları da cabası.

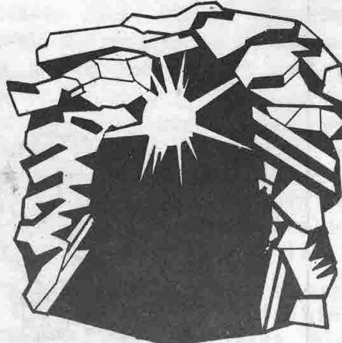
Armutçuk ocağında 103 kişinin ölümüne yol açan "iş kazası"ndan bir görüntü.

İngiltere'de maden işçileri

Britanya'da "maden" denilince kömür anlaşılır. Kömür, Güney Galler'de, Orta-Kuzey İngiltere ve İskoçya'da yoğundur. Ayrıca kömür üretimi, 200 yıldır ülke endüstrisi içersinde ana sektör olarak süregelmiştir. Ve maden işçilerinin şanlı bir direniş tarihi vardır.

Şimdi de toplam 180 bin madencinin ezici çoğunluğu, tek gram kömür üretmeden ve tek kuruş kazanmaksızın kendileri yarı aç yarı tok oldukları halde direniyor. Tam 22 haftadır süren grev yaşanıyor İngiltere'de.

Üstelik grevciden çok polisin grev yerlerine sürüldüğü, provakasyon üstüne provakasyonların düzenlendiği,

radyo ve TV'lerin saldırıya geçtiği, Morning Star hariç tüm gazetelerin karalamaya yöneldiği zorlu ortamda, iki de ölü vererek, ve de Thatcher onları "iç düşman" ilan edip topun ağzına koyduğu halde, grev sürüyor. Neden mi? Thatcher hükümeti maden sektörünü öldürmek, kaymağını tekelci sermayeye peşkeş çekmek ve savaşkan NUM'den kurtulmak için ilk elde 21 bin madencinin çalışmakta olduğu kuyuları kapatmaya başladı da ondan. Ancak, demokratik hakları sendikal kazanımları yutmaya yönelen sosyal harcamaları kısıp ABD füzelerine yatıran gericilik kararlı bir engelle karşı karşıya. Üstelik diğer sektörlerin işçileri, sendikalar, geniş halk kitleleri, ilerici partiler de madencilerden yana.

Britanya'da madenciler toplumun itici gücü halinde hedefi zorluyor.

MADENCİLERİ

Ve SSCB'de madencilik

İlkın neresinde? sorusu akla takılabilir. Öyle ya, Sovyetler Birliği uçsuz bucaksız bir ülke. Onbeş Cumhuriyet, iki katı kadar da özerk bölge ve değişik yönetimler var. 200 küsur dil konuşulmaktadır. Ama bir kovanın arısı gibi dost ve kardeş. Sömürünün kaldırıldığı, emeğin kurtarıldığı işçi sınıfı iktidarının gelişkin sosyalizm aşaması..İşçilerle kooperatifçi köylüler, kafa ile kol emeği arasındaki ayırım bitmek üzere.

Tabii böyle bir ülkede Madencilerin konumu emekten ve insandan yana bir düzenleme içinde olacaktı, öyledirde. Soviet Weekly son sayılarından birinde bunu "SSCB'de kömür üretimi ve madenciler" başlıklı bir yazıda şöyle anlatıyor:

"Sovyetler Birliği kömür üretimi ve rezervleri açısından dünyada birincidir. Gelişmiş kapitalist ülkelerde üretim düşerken, ocaklar kapatılırken SSCB'de üretimin hızı her yıl artmaktadır. 1978'de 724 milyon ton olan üretim şimdi 900 milyon tona ulaşmıştır.

Maden (kömür) endüstrisinde iki milyonun üzerinde işçi çalışmaktadır. Kalifiye işçi ve teknik eleman yetiştirmek için 200'ün üzerinde mesleki okul vardır. Bu okullara 15-16 yaşlarında gençler girebilir. Okullarda çeşitli uzmanlık dallarında 1,5-2 yıl süreli eğitim sürdürülür. Öğrencilerin konut, giysi, beslenme ihtiyaçları ücretsiz karşılanır. Tüm maden işçilerinin kalifiyeliklerini arttırma şansları vardır. Bunun için 111 özel eğitim merkezi, 800 kurs, 30 makina operatörlüğü meslek okulu vardır. Ayrıca maden mühendisliği enstitülerinde ve politeknik madencilik departmanlarında 2000'in üzerinde mühendis eğitilmektedir.

SSCB'de tüm çalışanlar iş yasalarının güvencesi altındadır. Maden sanayinde ise özel çalışma koşulları ve üretimin karakteri, iş örgütlenmesi gibi nedenlerle yalnız bu sanayie yönelik yasalar vardır. Burada esas amaç, makinaların tam verimini sağlamak değil, madencilerin sağlıklarını tam olarak güvenceye almaktır.

Bu işkolunda bütün işçiler düzenli sağlık kontrolünden geçmektedirler. En az yılda bir kez tam muayeneye tabi tutulurlar. Yeraltında çalışanlar ise ayda bir sağlık kontrolünden geçerler. İşçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili yükümlülüklerin yerine getirilmesinde sendikaların, sendikalarca oluşturulan komite ve komisyonların tam yetkisi vardır.

Çalışma sürelerinin daha az, izinlerin daha uzun, emekliliğin daha erken olmasına karşın, maden işçilerinin ücretleri, diğer sanayi kollarına göre daha yüksektir. Ocaklarda çalışanların ücretleri ise diğerlerine göre %20-25 daha fazladır."

İşte böyle.. Sovyetler Birliği, diğer meslekler için olduğu gibi madenciler için de bir cennet olmaktadır.. İşçi sınıfı elinde yükselen dünya cenneti..

Sovyet madencileri

DÜŞMAN KİM?

başı 3. sayfada

Sosyalizmin önce bir ülkede, Sovyetler Birliği'nde, ve giderek daha bir dizi ülkede utkan olması, işçi sınıfının uluslararası sahnede devlet olarak ortaya çıkmasından sonra burjuvazi artan oranda kendi ülkesindeki işçi sınıfını, komünistleri ve her ilerici hareketi yalnızca "iç düşman" olarak değil, aynı zamanda "Rus casusları" olarak nitelendirmeye başladı. 2. Dünya savaşının bitiminden 1960' ların sonlarına dek süren soğuk savaş yıllarında bu kampanya tarihteki en yüksek doruğuna vardı. Batı Avrupa'da güçlü komünist partiler hükümetlerden dıştalandı, ağır baskılara maruz bırakıldı. Batı Almanya'da Komünist Partisi yasaklandı, komünistlere işe girme yasağı dayatıldı. ABD'de Mc Carty adıyla anılan, iğrenç bir anti-komünist kampanya yıllarca sürdü. Emperyalizm dünyanın dört bir yanında (Kore, Vietnam v.b.) ulusal kurtuluş ve özgürlük için savaşan halklara karşı haçlı seferi açtı.

Yumuşama (detant) döneminin ardından, 70'lerin sonlarından itibaren, ABD emperyalizminin öncülüğünde tüm dünya gericiliği yeniden soğuk savaş taktiklerine başvurmaya başladı. Reagan yönetimi altında ABD emperyalizmi Lübnan'da, Grenada'da, El Salvador'da, Nikaragua'da dokunduğu yeri harabeye çeviriyor. Dahası tüm dünyayı yok olma tehlikesi ile karşı karşıya bırakıyor. Yeryüzüne, hatta uzaya insan uygarlığını yok edecek güçte yeni yeni silahlar yığıyor.

Tarih sahnesinden alaşağı edilirken, can havliyle emperyalizmin, gericiliğin kalkıştığı bu çılgınlıklar karşısında halklar, en başta işçi sınıfı (ister devlet yönetiminde ister muhalefette) elbette eli boş durmuyor. İşte bu koşullarda burjuva kampından özellikle de onun en gerici ve militarist çevrelerinden yine "iç düşman" yaygaraları yükseliyor.

Evren, faşist teröre ve anti-demokratik düzene karşı demokratik hak ve özgürlükler, bağımsızlık ve sosyal ilerleme için savaşım veren ilerici güçleri, işçi sınıfını, DİSK'i Barış Derneği'ni ve diğer yığın örgütlerini, başta TKP olmak üzere tüm sol partileri "iç düşman" ilan edip, "savaş hali" hükümlerini dayattı. Faşizme karşı çıkan, en asgari demokratik hakları savunan aydınlar da "iç düşman", "hain" olarak adlandırıldı.

Şimdi de, Evren'in soydaşı İngiltere muhafazakar başbakanı Margaret Thatcher grevdeki maden işçilerini "iç düşman" diye gösterdi. Bu, burjuvazinin yalnızca gelişmekte olan ve orta derecede gelişmiş ülkelerde değil, gelişmiş kapitalist ülkelerde de geleceğinden endişe duyduğunun, bir ölüm kalım savaşının yaklaştığının bir göstergesidir.

Burjuvazi ile proletarya sınıflarının, tekellerle tekel dışı sınıf ve katmanların birbirine düşman sınıflar oldukları aşikar ama, bu "iç düşman" kavramına ne demeli? Burjuvazi "ulusal bir savaşta işçi sınıfının iç düşman rolü oynadığı" imajını yaratmaya çalışıyor. Yabancı bir ülkenin (ABD'nin) ordularına, füzelerine üs verenler, yapacakları her harekette Reagan'ın gözünün içine bakanlar, ulusal ekonomiyi yıkıma uğratanlar, milyonları işsiz bırakıp sokağa, açlığa itenler, tüm halkın demokratik özgürlüklerine saldıranlar, ilerici güçleri, işçi sınıfını, barış ve ulusal egemenlik, ekmek, özgürlük, sosyal ilerleme için savaşan güçleri yüzsüzce "iç düşman" ilan ediyorlar. Ortada bir "iç düşman" varsa, kendi ülkelerinin halkından, işçi sınıfından korkup, geleceklerini garantiye almak için ulusal egemenliği Reaganların, Pentagon militaristlerinin, ABD emperyalizminin ayakları altına atanlardır.

Burjuvazinin iki yüzlü taktikleri ve demagojik propagandasının altında yatan gerçek şudur: Sınıf savaşımı uluslararasıdır. Dünya burjuvazisi emperyalist-kapitalist sistemin NATO, Ortak Pazar gibi çeşitli örgütler ve ikili anlaşmalar, paktlar aracılığıyla işçi sınıfına, emekçi halklara, ulusal kurtuluş hareketlerine ve en başta da işçi sınıfının devlet erkini elinde tuttuğu sosyalist ülkelere karşı güçlerini elden geldiğince birleştirmeye çalışıyor. Bunun karşısındaki emek güçleri de aralarındaki birlik ve dayanışmayı yükseltiyorlar. Düşman sınıflar dünya çapında kıyasıya bir savaşı veriyor.

Dünya barışını emperyalist tehditlerden koruyarak, halkların sosyal ilerlemesini sürdürmek, işçi sınıfının, emekçi halkların uluslararası birlik ve dayanışma için de savaşımı yükseltmeleriyle olanaklı olacaktır. İnsanlığın gezegenimizi tüm düşmanlıklardan arınmış bir emek dünyasına dönüştürmesine Reaganların, Thathcherlerin, Evrenlerin ve benzerlerinin gücü yetmeyecektir.

İngiltere Başbakanı grevdeki maden işçilerini 'iç düşman' olarak adlandırdı

başı 3. sayfada

re, militan sınıf sendikacılığını çökertme planlarına dayalıdır.

Maden işçileri kararlılıkla grevi sürdürürken Thatcher hükümetinin gerici yüzü her geçen gün daha açık olarak gözüküyor. Son olarak Thatcher maden grevini kastederek şöyle konuştu: "Biz Falkland adalarında dış düşmana karşı savaştık. Şimdi de iç düşmanla karşı karşıyayız. Ancak buna karşı savaşmak daha zordur."

Emperyalizmin, burjuvazinin en gerici çevrelerinin ideolojik sözlüğünde önemli bir yer tutan bu "iç düşman" kavramının İngiltere'de Thatcher tarafından kullanılması kamuoyunda tepki ile karşılandı. Bu arada sağcı günlük gazetelerin kamuoyu yoklamalarında Muhafazakar Parti, İşçi Partisinin ardından geliyor. Gerici tutucu Thatcher hükümeti hızla soyutlanıyor.

Öyle görünüyor ki, önümüzdeki aylar İngiltere'de sınıf savaşı hızla keskinleşeceğe benziyor. İşçi sınıfının, tüm barış ve demokrasi güçlerinin önünde; ulusal çıkarlardan çok Amerikan emperyalistlerinin, çok uluslu tekellerin ve onların İngiltere'deki bir avuç ortağının çıkarlarını temsil eden, işçi sınıfını, emekçi halkı "düşman" ilan edip, ona karşı savaşan bu toplumsal bakımdan azınlık hükümetine son verip, barış ve demokrasiden, köklü anti - tekel dönüşümlerden yana, yeni türden bir işçi hükümetini başa geçirme hedefi bulunuyor.

HAYDİ DAYANIŞMAYA!

Kuzey Londra'da madencilerle dayanışma, OAKDALE ocaklarına yönelik olarak yoğunlaşmaktadır.

Gerçeğin Sesi okurları bu dayanışmaya aktif katılmalıdır. Çekler ya da posta havaleleri, GWENT FOOD CAMPAIGN adına gazetemiz adresine gönderilebilir.

İŞGALİN 10. YILINDA KIBRIS

başı 6. sayfa

Şimdi ise ABD, adanın kuzeyinde bir hava alanı kuruyor. Askersel amaçla kurulacak olan bu hava alanı bölgenin en büyük hava alanlarından biri olma özelliği taşıyor. Elbette buraya çevik kuvvetler ve atom silahları yerleştirilecektir.

ÇIKIŞ YOLU

Halen Kıbrıs işçi sınıfı ve emekçi halkının ulusal kurtuluş davası yürütülüktedir. Bu, yabancı üs ve askerlerden arınmış, bağımsız ve bağlantısız Kıbrıs hedefidir. Türkiye ve Yunanistan Komünist Partileri AKEL'e yandaş savaş vermektedir. Tüm ilericiler destektedir.

Kıbrıs Cumhuriyeti'nin işgal altında kalması ve "batmayan uçak gemisi"ne dönüşmesi düşünülemez. Unutmayalım ki, Kıbrıs sorununun adil ve barışçı bir çözüme kavuşması için herşeyden önce emperyalist planların bozulması ve Türk silahlı kuvvetlerinin adadan çekilmesi bir zorunluluktur.

Barış liderleriyle dayanışma

Türkiye Barış Derneği Genel Başkanı Mahmut Dikerdem'in Nobel Barış Ödülüne aday gösterildiği şu günlerde, Türkiye barış hareketiyle dayanışma çeşitli kesimlerde yükselerek yaygınlaşıyor.

İngiltere'de Nükleer Silahsızlanma Kampanyası CND'nin Londra'daki Hackney şubesi de Temmuz ayında yaptığı toplantıda aldığı kararlarla, Türkiye barış güçleriyle dayanışmaya somut bir örnek oluşturdu. Türkiye Barış Hareketini Savunma Kampanyasından Dr. Akgül Baylav'ın Türkiye Barış Derneği davası ile ilgili bilgi verdiği toplantıda, Türkiye'nin durumu geniş biçimde tartışıldı, Tutuklulara yapılan baskılar kınandı ve Mahmut Dikerdem'in Nobel Barış Ödülü'ne adaylığı sevinçle karşılandı. Bilindiği gibi geçen yıl Nobel Barış Ödülü Polonyalı devrim düşmanı Lech Walessa'ya verildiği zaman tüm ilerici güçler tepki göstermişlerdi.

Hackney CND'den dayanışma selamı.

Türkiyeli göçmen işçi ailelerinin yoğun olarak yaşadığı Hackney bölgesinde, onların da İngiltere'deki barış savaşımına aktif katılımı için çalışılması, bu amaçla CND broşürlerinin Türkçeye çevrilmesi ve merkezi aynı bölgede bulunan Londra Halkevi ile sıkı işbirliği yapılması da alınan kararlar arasında yer aldı. Hackney CND aynı zamanda, Barış savaşçısı Orhan Taylan'ı Barış tutuklusu olarak kabul ederek onun için kampanyalarını yükseltme kararı aldı.

LONDRA'DA YÜRÜYÜŞ

Kıbrıs'ın Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından işgalinin 10. yıldönümü nedeniyle Londra'da bir protesto yürüyüşü yapıldı. İngiltere'de bulunan Kıbrıs'lı ilerici örgütlerin düzenlediği yürüyüş Trafalgar meydanında başladı. Yüzlerce Kıbrıs'lı kadının meşalelerle yer aldığı yürüyüş Türkiye Büyükelçiliği önünde son buldu. Daha sonra elçilik önünde gece boyunca gösteri yapıldı. İngiltere'de bulunan Türkiyeli sendikacılar ile demokratik örgüt temsilcileri Tertip Komitesi'nin davetlisi olarak yürüyüşe katıldılar.

Güney Londra Kadın Merkezi açıldı

Güney Londra bölgesindeki barışsever, demokrat, ilerici kadınlar biraraya gelerek Güney Londra Kadın Merkezi'ni kurdular.

19 Temmuz günü yapılan açılış toplantısında Türkiye'de Kadın Hakları için Dayanışma Komitesi (TKHDK) yer aldı. Toplantıda 1979'da yapılan 'İKD Kapatılamaz' adlı yürüyüşün filmi gösterildi. İngilizli kadınların ilgiyle izlediği film gösterisi sırasında İngilizce açıklamalar yapıldı. TKHDK yöneticileri İKD'nin savaşım tarihi ve deneyimleri hakkında konuşmalar yaptılar, Türkiye üzerine güncel bilgiler verdiler.

Aralarında Greenham Common barış savaşçılarınında bulunduğu kadınlar genel politik af kampanyasına imza vererek katıldılar.

BARIŞ SAVAŞIMINDA KADINLAR

3 Temmuz 1983 günü, İngiltere Parlamentosunda, 4 ülkenin kadınları ortak bir toplantı düzenlediler.

İngiltere İşçi Partisi saylavı Ann Clwyud'un başkanlık yaptığı toplantıda, Barış ve Özgürlük için Uluslararası Kadınlar Birliği (WILPF), Türkiye'de Kadın Hakları için Dayanışma Komitesi (TKHDK), Irak Kadınlar Birliği İngiltere Kolu, İranlı Kadınların Demokratik Örgütü yöneticileri yer aldılar.

Ortak sorunların ve ortak savaşımın dile getirildiği toplantıda, Orta-Doğu ve Kürt sorunu da içinde bir çok karar alındı.

Toplantı sonunda; İran, Irak, Türkiye elçiliklerine protesto telgrafları çekildi ve 3 sayfalık bir basın açıklaması yayımlandı.

KÜRT SANAT ŞÖLENİ

İngiltere'de yaşayan Türkiye Kürdistanlı ilerici, devrimci, demokratlar 3 Ağustos gecesi bir sanat şöleni düzenlediler.

Kürt ozan Şıvan ve Gülistan'ın yer aldığı geceye 300 kişi katıldı.

Ulusal giysileriyle geceye gelen folklorculara dinleyicilerin de katılımıyla sanatçılara, Kürt halk oyunları ile eşlik edildi, halaylar çekildi.

Büyük bir coşku ile geçen gecede şiirler okundu, Türkçe, Kürtçe konuşmalar yapıldı, tüm katılanların kendi diliyle okuduğu ENTERNASYONAL marşı söylendi.

Gece, Londra Halkevi'nden gelen dayanışma mesajının okunmasıyla sona erdi.

Londra Halkevi'nin Mesajı şöyledir:

"Değerli Dostlar,

Bu geceyi düzenleyen Tertip Komitesini ve gecede yer alan sanatçıları yürekten kutlar, dayanışma selamlarımızı iletiriz.

Ülkemizde Türk ve Kürt halklarının savaşımı ortaktır, bu savaşımda ülke dışında yaşayan Türkiyelilere önemli görevler düşüyor.

Londra Halkevi demokratik göçmen işçi örgütü olarak, İngiltere'de yaşayan Türkiyeli işçileri bu amaç etrafında birleştiriyor, Türk, Kürt tüm halkların birliği ve kardeşliği için savaşıyor.

YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ,
HALKLARIN KARDEŞLİĞİ! "

